

KOLOVRAT

VI

SAMO SOBĚ A HLAVNĚ REDAKCI

Omočil hrot šípu v mrtvolném jedu ze svého dědečka
a pak babičce, aby neplakala,
vyřezal motorovou pilou značky Husquarna
kolovrátek
a natřel ho na oranžovo
babička si k němu hned sedla a dotýkala se ho prsty
a za chvíli byla celá oranžově ulepená
tak jí naložili do auta
a odvezli do blázince
i s oranžovým kolovrátkem
oranžová babička pak na něm tkala oranžové nitě
a vydělávala na tom ohromný prachy

JAGO

16

D-10-12

Obora

Nesahej, strome, na člověka
 ohněn v něm, strome, neživ už
 Bože, vždyť jenom na louč čeká
 - nedopust' !

Člověka, ptáčku, křídly nebij
 K odstřelu ještě není čas.
 Kruž svoje kruhy v důli nebi

Duši spas !
 Dvounohý druh je nezkušený
 Veverko, kuno, lištice
 odstrante oka mezi kleny
 - chytí se !

Nepytlač tady, minulosti.
 Dědičný hřích ho nepálí.
 Oboro, ty nan ve volnosti
 nežárli !

Ty ~~kxxxé~~ hustá kadeři, ty stinná
 s příčesky rudých jeřabin,
 svou láskou toho zláskysyna
 nezabij !

A o nedělích jenom jemu
 své jahody a houby dej
 a dopřej spásu uštvanému
 a spásou zahub jej !

Valčík při svíčkách

Milujte v písničkách.
Tancujte k bíléni !
Válejte - při svíčkách
Milujte - ale kdy ?

Mládenci - sluníčka
Děvčata - souhvězdí
Válejte * při svíčkách
Milujte ale vždy

Hřívý až na líčkách
Svetrové hlavičky
Začněte při svíčkách
Sálejte navždycky

Mocnáři ? Jsou ti tam!
Po hradech zbyl jen dým
Hold něžným ramínkám,
nesesaditelným !

Vyznání

---.---.---.---.---
Suzdalská Madono,
zářící na bělostné zdi
 jak paní pokladní
 v oválném okně kina!
Prodej mi, prosím,
lístek
tam,
kam nepouštějí
po šestnácti letech...
Neumín prostě chápat vše.

JAAN KAPLINSKI

CHTĚL BYCH

abys chtěla abychom provždy chtěli
být zticha
All you need is love
rozumět řece rozumět její řeči
dívat se do vody
dlouho dlouho nikdo neví dlouho
dívat se do sebe skrz sebe sebou
očima lásky
veliké ticho vtéká v nás do našeho ticha
skořápku
zevnitř klová ten který přijde

VÍTR NESE PAVOUČKY

přes řeku přes louku pomobou stranách
stojí les dlaně otevřené
dvacá té století a jedno letadlo
načrtlo bílou čáru nad Võrumaa
vracím se odkudsi bosý
stanu před žeravým jeřábem

KLID

husí nožky
kráčejí dvorkem
žluté očka upírají
na hospodyně na psa na kočku

ČAS V LÉTĚ JE DESETKRÁT RYCHLEJŠÍ

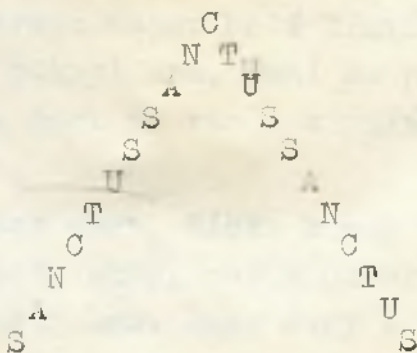
dřív než za měsíc se ~~p~~ onosí křídla
drobounké dělnice cepení v nose
v čem v čem ve kterém životě v barvách ve chvění
teď žiješ a vidíš a létáš
ty veliký dive včeličko

PATRIA MEA TARTU JÁ TAKY

vídával kohoutka apud sanctum Ioannem
a labutě v jezírku chvilku než padaly
bomby dřív než se profesor Lippmaa
rozlítí na tisíc kousků
já taky byl dítě v tvejch ranách a ruinách
já taky boural tvý starý stěny
item pod stínama stěn hrál své creatio mundi
já bych taky chtěl říct pár dobrejch slov in lingua tartuensis

JEŘÁBI

jeřábi vrací se domů
dole pod nimi
zůstaly mraky a domy
letišťe s letadly
a jediná včela která
nestihla vrátit se dřív než se setmí

BUBLINY KOLEM PRASKAJÍ A MIZÍ

házíš si mincí zdaleka ne ryzí

jakžtakž máš prostor jen tak tak času
oblaka objíždí prastarou trasu

listy a květy stéblo a kořen
hlína a povětří z něhož jsi stvořen

kdo ten čas navléká po zrnkách vteřin
drží svět ve vzduchu jak ptačí peří

sotva pták zobákem paprsek přetne
zřítí se ten tvůj svět do trávy slétne

v pavoučí síti v chumlu pampelišek
v kapce jež mizí zachvění výšek

Sen

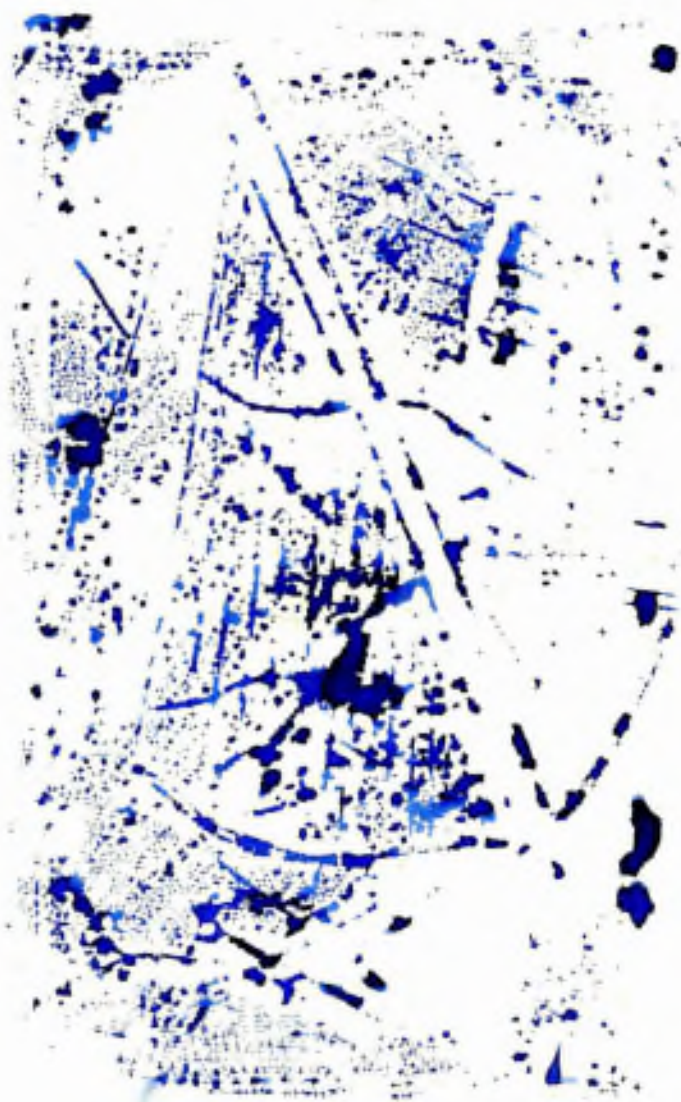
Ve snu vidím žlutý svit. Sípu. zpoceny jsem.
Dočkej rána! Jenom klid ! Všechno umoudří se.
Není však, co mělo být po mém nočním splínu
zbývá si jen zapálit, zaspát kocovinu.

Za stůl račte usednout, v krčměprostírá se,
pro somráky rajský kout, já jsem tam jak v base
V kostele je divný klid, dusno k zešílení
není tady co má být, ani tady není...

Na kopec se vydrápu - co tam bude, kdo ví
Za celou tu útrapu najdu holé křoví
Kdyby břechtan pokryl zem, pnul se pomkamení
Kdyby takhle - čert to vem - v pořádku to není

Běžím polem jako chrt, říčka konec nemá
v širém poli moře chrp, cesta otevřená
podél cesty hustý les. Baby Jagy z dále
chystají ,i v cíli lest ? sekyru a špalek.

Kdesi koním hraje hit, cirkusové tance.
Není nic, co mělo být podél cest i vdálce.
Krěma nebo božský klid - všechno mi teď vadí
Nic tu není, jak má být, nic už, kamarádi !

Nedavno se na našich knihkupectvích ani neohřála kniha, která na svém hřbetě Vladimír Holan vyraženo má. Jde o pátý díl sebraných spisů jmenovaného s názvem Propast propasti. Čistě namátkou vybíráme z tohoto tlustého svazku alespon pár veršů.

O S L Á B L Í

Osláblí, stále chceme všechno vysvětlit,
pronásledujeme myšlenky,
vcitujeme se do podezření,
ptáme se po okolnostech,
váháme před neočekávaným,
neboť je nám na obtíž,
pláčeme, hořekáme, líbáme
nožky a prádýlko dětí -
a přece je tu obrovitá síla,
kterou člověk trpělivě hromadí
ze svých drobných podlostí... / str.168 /

N E N Í

"Víte", řekla, "já tu návštěvu
u vás stále odkládala,
třeba i proto, že jsem
ve vašem okně nikdy
neviděla ani jeden květináč...
A teď tu jsem a vidím,
že zde ani předsín není,
a ty závěsy, pohovka, koberec,
kniha v koutě a to další
jsou jakoby zvětšelé, jakoby
ustarané, a k tomu všemu
samí pavouci... Prosím vás,
může se odtud jít dál?
Nebo už není kam?"

Řekl: "Už není kam!" / str.167 /

B E Z Ž E N

Je předvečer času, kdy
jako by nebylo člověka.
To potom démon a osud,
pro které prostor nemůže
nic oběvit a pro které
musí být zdržováno vše,
co by mohlo mít vliv
na odvolání křivé jako svědectví -
to potom démon a osud
první sami sebe...

Noc, to je sluch. Sluch vrahů
 a sluch dosud nezavražděných.
 V takové chvíli, víc než se myslí,
 přibývá věčnu na moci.
 Podrobněji je to také
 přiznáváno zříceninami,
 i když s bezcitností, která
 nám zakrývá sebe. Máme
 strach a on povzbuzuje
 tím, že se chová jako dřív ...

N E Ž S E S E T M Í

Proč jsi tak sám, aniž jde
 o pocit, že jsi ztratil mladost, přátelství,
 lásku? Mohlo by to, co není,
 ukázat ti to, co je?

A je to dítě, které, hledíc
 na naditá oblaka, ptá se:
 "Má Bůh kapsy?" A když
 oblaka zmizela, řekne:
 "No, nic se stalo!"

N E V Ě D O M Í

Sen, který se nestýká s jinými
 sny. A jako by byl přítomen,
 ale jako někdo jiný,
 nemyslí na to, co se mu
 může stát a co má dělat
 a kam by chtěl. Neuvědomuje si
 v paměti, co teprve prožije,
 ale uvědomuje si sama sebe
 v nevědomí, které říká:
 Co bych tam nedalo,
 to si nevezmu!

P O D P I S

Ne, tenkrát jsem tam nebyl, mýlíte se
 a také můj dvojník popírá,
 že šlo o hlas a ještě o jiný hlas
 a že při tom to nebyly hlasy dva...
 Nebyly... Vždyt ústní podání
 a vývěsní štít jsou totéž...
 Jsou veřejnost... A také to
 je příčina, proč Bůh
 požádá jednou sebe samého
 o podpis do vlastní knihy...

I T O

I to, co přijít nesmí,
musíme vpustit, ba i přivítat.
Také slova to dělají,
aby němý člověk
nebyl tak sám... Může
nás trestat nejsoucno?
Je takový čas, kdy stromy ve vichru
oddychují tak prudce,
že jsou jim vidět plíce

K D Y B Y

Není pravda, že když už nemůžeš plakat,
dají se do pláče slzy samy?
A kdyby nebylo už ani jediné
slzy na světě,
nikdo by to nevěděl...

N Ě K T E R Ý M

Některým bytostem věříme,
milujeme je, někdy nám
i pomáhají, zdá se,
jako by nás milovaly,
jako by vyzařovaly svou lásku,
ale u nich jde
vždy jen o sebe+dojímání...

N E

Nicotě je nanic. Bouře zvrací.
Není to daleko, jen co bys
dohodil náhrobním kamenem...
A přece stále ta touha žít!
Stále ta touha po nemožném!
Také ještě nikdo nikdy
nepolíbil lidský hlas...

J E T O Š Í L E N É !

Kdože to prostřelil srdce vši
na vzdálenost pěti metrů?
Přítel nemohl tomu uvěřit,
protože si to nemohl ověřit,
a také proto, že nevěděl,
co by si počal, kdyby
odsouzen k nucené práci
a kdyby jako dávno slepý
měl se podepsat

T A K C O ?

Život jako krutá hra?
Nebo by bylo spíše možné,
že by to byla ironie,
která je silnější než osud?

VÝKŘIK DO TMY

Zchlastaní hoši
ulepení

rozcupovaným Kristem
miláčkem Ginsbergem

zšedlí
čoudem cigaret

špinaví
krví mrtvol
a prvních lásek

někdy snad opravdových
ruce opatlané černí z pásek psacího stroje
ukazují a předvádějí jak všechno vědí
a jsou neodbytní jak stará hladová štětka

A K T

Šedivě mi mží na duši
na jazyku jen citron
a na ruce krůpěj krve ze srdce zastřeleného ptáčka
někdy si sahám na fotografie
nahých žen
a velkých osobností
a čekám, jestli ucítím pod prsty jiný tvar,
než hladkou rovinu
nebo 36,5°C místo větrného chladu
já
sám
žijící
a nemilovaný sebou samým
skláním se před svým vyobrazením
s dobytčetem u nohou
před sebou
tím velkým silným nigramotným vládcem
svých vlastních životů
vybuchujících jako zlost
staré labutě Jana Asselyna
na zdech jedné krásné staré budovy

• • •

Sedí na přesýpacích hodinách
a čekají až propadne poslední zrnko
pak začnou vyzvánět zvony
vybuchovat petardy
a zářit světlice
a lidé se zase vrhají do příboje času
někdy proplují lehce
někdy s fackou od vlny
a někdy jim to zlomí páteř
- leží
ruce nedbale složené na hrudi
nohy přes sebe, jen je probít hřebem
- uvnitř korábu, který se kolébá
v rytmu pohybu skřípají trámy

JAK JSEM SE NESTAL DOBRÝM ČLOVĚKEM

Jednou pan řídící povídá
zemřel mi tchán
a zůstaly po něm tři včelstva
Nechtěl by si včelařit
zajásal jsem
vidina pochutin
a společenského života mě nadchla
budou mi dávat med
a ještě se od nich naučím správnému životu
jak pilně pracovat
Žít pro všechny, pro budoucnost
a nekrást pro sebe
a bude v tom i poezie
létání z květiny na květinu
aby vše dopadlo na 100%
zakoupil jsem i dvě chytré knihy
a pak už jen čekal
za týden k nám přišel pan řídící,
povídá, než jsem tam stačil dojet
tak ty chudinky pomrzly
tak se nezlob,
nezlobil jsem se
a říkal jsem si, to je varování
do budoucnosti
tak jsem se tedy nestal dobrým člověkem

* * *

Tryznu držet za zemřelý list
a uronit slzu za každou jeho vyschlou žilku
a ukázat ho vánocům,
aby viděly co způsobil jejich příchod
a nechat vytisknout smuteční oznámení:
Po dlouhé těžké nemoci,
která se nazývá příchod zimy,
zemřel náš milovaný list,
zemřel zhnědlý k nepoznání
ve smutečním čase vánoc.

Za veškeré příbuzenstvo:

JAGO - truchlící přítel

s každým listem bych se tak chtěl rozloučit, ale,
na jaře nashledanou na stromech

Myšlenky nakopnou milování
a utíkají úplně jinam
nejrychleji běží před usnutím
ale pak si tma hebká a měkká
jak kočičí kožich
olízne rážovým jazykem čumák
a zažene je všechny do jejich děr
kde se strachy krčí celý den
a vůbec nevylezou

Jo, ten večer
bylo září
a venku bylo teplo
a večer
a zářily lucerny
pak najednou
a taková jiná
večer a zářila
křídla
a ještě nějak jiná
byli jsme jako děti
dalyšeli jsme slámu

Všechno na mě tak divně působí
v tomhle věku dospívání
a věci, které dřív zanikaly
mžikem v myslí
působí podivuhodně a jedinečně
topol tmavě se rýsující proti nebi
kamenná zeď
vesnice na kopci
s kostelem
který má bachratou ruskou věž
babka, která mě častuje
přeslazeným jahodovým vínem
vyzábělý pes
který neví nic o milosrdenství
ani o všeobecné lásce
pamatuje si jenom kameny a klacky
pocitý se mísí a působí středověce

Nevidíme až tam, kde je napsáno:

HARD TIMES ARE OVER

je to za rudou oponou
oponou anarchie, revoluce, diktatury
oponou nasáklou krví
Zatím jen hledáme,
nůžky z ocele sedmkrát kalené
vystříhnou kukátko do budoucna
Zatím jen hledáme
na meč tolik ocele není

Nesmyslnost starého kalendáře
Nesmyslnost tupého nože a slepé patrony
Nesmyslnost jednoho svazku trilogie
provázejí nesmyslným žitím
za nesmyslným koncem
s nesmyslnými zastávkami
na ostrůvcích uprostřed žraločího oceánu

Petra Havlíčková : Borovská

- náš nový objev, vyhrabaný odkudsi z hor, jenž svůj talent dosud
v neckách ukryvala

jo, ten večer jsem byla šťastná

bylo září

a venku bylo teplo

a večer

a zářily lucerničky

pak najednou jsme byli čtyři

a takoví jiní

večerem a zářím

zněžnělí

a ještě něčím jiným

byli jsme jako děti

uslyšeli jsme flétnu

a utíkali za ní

a byli jsme na chvíli šťastní

i pak dál až na nádraží

jsme se probudili

bylo patnáctého a středa

Předstev si was jako přáček
vešnou stichlya zinnia parka
V dálece se objevá šíři nekrye
a má to nezairně čisté
Mě srdce má tentýž pulz
Je to hravá ledu
a je stále tšší
Překyše rybeni
počtená epuče vštévka šíř
Jíal utíká teplo
Mě teplo věčné cistroduu rozve
Já vždycky milovala nové
ale i sebe miluji
rozdívat po drobtích své já
Je konec
a já už začala
Hesát chci zpátky
ziraouš a čarování neprevy
či alespoň zalopit ledové palking
aby se nerozplynula dšcala
má naděje na tšší

... tak co se na mě tak díváš , co myslíš, že najdeš...

Joj, Petře, Péto,

co ti dám

tvým teplým očím

zvědavým

Co to v nich máš`

a co v sobě

že se čtvrt hodiny

bez přestání díváš

jak sním

v půlnočním autobuse

s otevřenýma očima

Netušíš

že o tobě vím

ale proč se neotočím

to nevím ani já

snad že jsem v tom snění

unavená

a myslím

že i skutečnost

se mi zdá

Představ si mne jako pěšinku
vedoucí ztichlým zimním parkem

V dálce se ozývá čísi sekyra

a zní to nesmírně dutě

Mé srdce má tentýž puls

Je to hrouda ledu

a je stále těžší

Pokrytá rýhami

podobným spícím větévkám břízy

Jimi utíká teplo

Mé teplo vábené cizorodou novostí

Já vždycky milovala nové

ale i sebe miluji

rozdávat po drobtech své já

je konec

a já už začala

Nasát chci zpátky

ztracené a darované nepravým

či alespoň zalepit leďové pukliny

Aby se nerozplynula docela

má naděje na tání

Přejde čas
a najednou dojde ti
že vlak ti ujel
a jen tvá mysl že ho doletí
ale ty že zůstalas na prázdném nádraží
sama stát
přesně tak, jak ti to kdysi kdosi napsal....

Smutku
Zapálím ti křídílka
odletíš do nenávratna
a já se budu zase smát
Zapálím...

Čím ?

Měla bych být tam, kde chci být
a ne tam, kde jsem jen proto,
že někde být musím

Lásko
Čekáš mě u patníčků cest
Díváš se tichem
nehybná a zvučí
A já tápu
kol těch milníků
se šátkem naděje na očích
Stále vidím jen ty
patníky

Dávným steskům
a nynějším radostem
či
dávným radostem
a nynějším steskům ?

VYSAĎ SI NĚKDY STROM

Až přijedeš do Cizího města
dej pozor na herny v noci
Jsou tam stejně potrhlí a ztřeštěnci jako já
Varuji tě před nimi a před časem
čas někdy příliš léčí

A taky před Pototami svědomí
Nemysli na mne
Občas půjdu ke zповědi
a venku za městem vysadím strom
Vysaď si někdy strom
uvidíš, jak se uklidníš
Něco po tobě zůstane
Je to dokonce lepší než sebevražda v Tichu
Mašinerie samoty odtáhne
když si vyjdeš do ulice
jsi přeci jenom hezká holka
Střez se lidí
co říkají že vidí všechno poznání + všechno
Nemusíš vždycky přežít poznání smyslu svého života
Nemysli na to co dělám
jsem šílený
Vysaď si někdy strom....

Nevidím je jen

detektor lži občas škobrtne

Číhají na Mne

/ Brebentí vždy u posledního stolu

na samém konci sálu

s lahví beaujolais/

Můj život je jejich basket

Jsem jejich dostihy a sázecí kancelář

Někdy za tmy skotačí

či čí, čí

a já

uraženě

odbíhám

do

tmy

se slzami na krajíčku

Pálím fotografie a nepravdělně se holím

Koupil jsem knihu sebeobranu

A při sprchování ji spolýkám

Už těším její hrany v krku

Špatně mi slouží zip

/asi od léta

to bylo modré nebe/

po močení do mušle

Oběma rukama zapínám příklopec

a bradou držím svetr

estu

či

Zapomínám si krýt záda

A nikdo o n

Špatně mi slouží zip

/asi od léta

to bylo modré nebe/

po močení do mušle

Oběma rukama si zapínám příklop

a bradou držím sve

pro ces

pro o

Zapo ám i rýt da

ik ic neví

Přešly doby

kdy jsem zrcadlu svěřoval svá gesta
 dráždilo mě mělkým odrazem
 a tak

po zralé úvaze o dědečkovi
 jenž vyměnil kravku
 za pytel padaných jablíček
 prohodil jsem tu křehkou krásu
 za půllitr a několik známých

Kýval jsem jen hlavou do rytmu
 jejich řečí

a tvrdil tak jakoukoli muziku
 Visívali na mě očima
 jak lodníci na majáku
 v temnotě
 / spíš na mou hlavu /
 zda souhlasně zahvízdám
 a rozsvítím světla

Nedalo mi to
 Doma jsem opatrně sejmul
 horní část lebky
 s nadočnicovými oblouky
 a s napětím vsunul
 ruku
 do právě vytvořeného
 umyvadla
 Nic!
 jen tma a prázdno.

HOLD

ještě lásku
 nepotkávám
 ještě jsem
 nenašel víru
 na hospodském stole
 ale za to mám
 malou knihovnu
 a spoustu nepřátel

. . .

Světlý navečer
 podoben laboratorní
 myšce
 byl naočkován
 zákeřnými viry
 Upadl do temné agonie
 rána na povrchu hnisala
 čím dál víc
 Úderem šesté připlul
 štíhlý bledý lékař
 ostrou hranou nádor nařízal
 a z řezu vypadala
 spousta bílých kamínků

. . .

Co si myslíte o Beethovenovi?" - dotaz novináře
 "Miluji ho", odpovídá Ringo. "Zejména jeho verše."
 Poplach kolem Beatles, Miroslava Černá a Jiří Černý
 Tuto knihu jste si mohli pohodlně obstarat v roce 1966./

Na mých básničkách
nelze najít nic dobrého
neboť v nich prý není žádný bůh

. . .

Což zvon z kaple, vyzvánějící
k odpočinku a modlitbě
nebo obyčejný krajíc chleba
podaný bez pózy, jen tak,
po třech dnech půstu
je
Saharou v duši?

- 1.p. Bůh
- 2.p. Boha
- 3.p. Bohu
- 4.p. Boha
- 5.p. Bože
- 6.p. Bohu
- 7.p. SBOHEM

. . .

strach
 to je brána
 tak úzká
 až se mi zadrhuje zip
 na odřených ústech
 JEŠTĚ TĚ MOHU ZTRATIT

jen tě propašovat
 po exteriéru náměstí
 do nadzvukové rychlosti ticha
 KONEC NEJISTOTY

extáze vítězných podzimmích milenců
 stojících na stupni Objímání
 PRÁVĚ ROZKRÁJELA OBLICHU

...

tichý tóny
 s dvojitou frakturou zvukové končetin y
 přišly trylkovat
 o zmrzačeném dechu
 kuřáků cigaret
 značky HÁDKA V TRAMVAJI
 či ZLOMENÉ ŽEBRO SPRÁVEDLNOSTI

ty tichý tóny
 mi říkaly
 zítra rozlám krabičku zápalek
 jednu zápalku po druhé

PROČŽE PODPALOVAT NENÍ CO
 vzal jsem brokovnici
 a roztřílel
 černou část terče
 něco se narodilo
 pojmenoval jsem to

NADEJE

znám ta těla

 žvýkačí gumu
vyrobenou k účelům
 natahování a smršťování
vlastní osobnosti

teď jsem někdo tak pozor !!
 vykoušu vás z vašeho vlastního doupěte
 uctivá poklona prosím ! !
 vypadly nám zuby
před nadřizeným vždycky hlemýžď !!

. . .

matce

miluje mě
 a proto mi vyvrací vše
čím žiju
miluje mě
 a proto vytrhávám teplo
ze srsti mé chundelaté kočky naděje
miluji jí
 a proto jí lžu

. . .

vzpomínka na zimní milování

bílé mléko je naléváno do ulic
 mráz vyrývá na okenní tabulky
 úsměvné karikatury odkvetlých dní
rozložených na větvy
na dveře klepou prsty
 nočního hledání
již dávno zapomenutých vizí
rozhodl jsem se vejít
 do tajné zásuvky své paměti
 má první sladká
 FIALKO VYKVELLÁ NA SNĚHU

. . .

nechtějí mě
do cirkusu
PROVAZOLEZCE
co pořád vykřikuje
"koupil jsem si padesát vstupenek na vlastní
vystoupení"
nevaří
budu chodit ve svém bytě
zase pár dní
po nataženém jedovatém chřestýši
NEŽ TO PŘEJDE

. . .

osmnáctiletým

klesáme
VZHŮRU
aby jsme mohli
pomaloučku stoupat
DOLŮ

nepřikrytí neodění
nazí uprostřed betonových bloků
příliš staří na halí belí
a příliš mladí
na dlouhý výzumný řez PRAVDOU

. . .

na dostizích hodinových ručiček
vsadil jsem
na starou prašivou bestii Lásku

Ulehl unaven jsem
přikrytý obrovskou srdeční chlopní
stopadesáti centimetrové dcery Golema

přemítali jsme spolu
bosí na listopadovém asfaltu
o hrůzných výjevech
které jsme spatřili
výřezy v našich tělech
uvnitř skladu s potravinami

Už mnohokrát mě napadlo, jak nedokonalé je lidské vědomí, jak dlouho mu někdy trvá než vstřebá slyšené slovo a odpoví na něj. Někdy dokonce se nevěsné přijetí slov a jejich přeložení stane základem pro zpřetrhání vztahů, nebo pro rozbourání pohody. Uvedu svůj příklad, který mne vlastně donutil takhle napsat.

Jel jsem se známým z Prahy. Vyprávěli jsme si o stopování, Hrabalovi, sochařích a o umění vůbec, takže řeč byla parádní. Ještě na zastávce "2" jsme přetřásali sebevraždy spisovatelů v Rusku. Nechali jsme si autobus ujet a povídali dál. Pak náhle přišla řeč na peníze! A já, tenkrát v úplně jiném obličejí, než ve kterém jsem chođoval, přepočítal drsněcky nějakou hodnotu na počet piv. Vedle mě v tu chvíli zajiskřilo a můj spolutrásal povídá: "Víš, nemám rád lidi, který dělají a říkají to, co nejsou a co k nim nepatří, protože nemají svou podobu." Tehdy mě moje ~~svědomí~~ zradilo, nepochopilo obsah zděleného, protože jsem odpověděl hroznou pitomost. Asi takhle: "No jo, já taky ne."

Od té doby se svazky přetrhaly. Ten, který měl pravdu, mě sice zdraví, ale toť vše. ~~MM~~ to celé došlo o tři dni později, když jsem takového drsena spatřil vlastníma očima. Pochopil jsem svůj přečin a kam mne to tenkrát táhlo a kam patřím. Dneska je ten milý Gabriel v táboře protivníků, na všechno zapomená, ale nedavno mi nabídl pohled z okna do temné noci, a když jsem mu pak blahořečil za tenhle lék, říkal jsem si v duchu: "Jóó, kdybys tak věděl, od jaká propasti jsi mne tenkrát odtáhl."

Názorně tedy vidíte, co dokážou nepochopená slova. Stačí okamžik vypnout a neštěstí je hotový. ~~.....~~ ~~.....~~ Takže to celé uzavřu:

"Vyřčené slovo jak motýl vyletí

a ani dvěma páry volů

jej nevytáhneš."

**P.S. PRAVĚ JSEM ZJISTIL, ŽE SE VĚCI
MĚNÍ. ALG I TAK TO PLATÍ.**

